



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 166/05-60

Ústavný súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí 28. februára 2006 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť JUDr. L. R., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. J. Z., B., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 2018/99 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 2018/99 porušil základné právo JUDr. L. R., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. JUDr. L. R. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. mája 2005 (doplnená podaniami z 26. mája 2005 a 20. júna 2005) doručená sťažnosť JUDr. L. R., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. Z., B., ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej aj „okresný súd“), Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd“) vo veci vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 16 C 2018/99.

2. Ústavný súd 25. augusta 2005 prijal sťažovateľovu sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 16 C 2018/99 na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

3. K sťažnosti sa vyjadril predseda okresného súdu podaním sp. zn. Spr 3529/05 z 24. novembra 2005, v ktorom podal chronologický popis doterajšieho konania a uviedol, že sťažovateľ «(...) Podanie na Ústavný súd podával v ten istý deň, keď písal ospravedlnenie z neúčasti na pojednávaní na našom súde a domáha sa na ÚS SR aj toho, aby súd vo veci konal. V čase, keď mal súd vyriešené všetky predbežné a procesné námietky a je predvolaný na pojednávanie. V čase, keď vo veci sa ide rozhodnúť.

Súd preto vidí problém v sťažovateľovi. Súd sa subjektívne dostal do situácie, keď kvôli úkonom sťažovateľa nemohol sa sústrediť na meritórne prejednanie veci a sťažovateľ sa sám dostával „mimo poradie“. Akceptujem, že v niektorých obdobiach mohol súd jednoznačne a nekompromisne postupovať a vec uzavrieť (zastavením, odmietnutím) o niečo skôr. Najťažšie však nie sú prípady skutkovo a právne obtiažne, ale veci, ktoré sú

„zamotané“ absurdnými podaniami účastníkov. Tie je oveľa ťažšie zastaviť a odmietnuť ako vyhovieť alebo zamietnuť ťažký právny prípad.

O finančnom zadostučinení a o trovách konania navrhujem rozhodnúť tak, aby bolo zohľadnené, v akom rozsahu sa svojich nárokov sťažovateľ domáhal a v akom bude prípadne aj úspešný. Rozdiel je už teraz priepastný (už vydané rozhodnutie ÚS SR), kedy a ako sa domáhal svojich nárokov a ako a kedy postupoval v napádanom konaní. (...)»

4. *Sťažovateľ reagoval na stanovisko okresného súdu listom z 20. decembra 2005, v ktorom mimo iného uviedol: „(...) list porušovateľa zn. Spr. 34539/05 zo dňa 24. 11. 2005 hodnotím ako (...) prejav, (...) bez priznania si akejkoľvek viny na prieťahoch súdneho konania 16 C 2018/99, bez jeho zodpovednosti na dopadoch tohto konania na dopadoch na jednotlivé konania na plnenie, ktoré svojím rozhodnutím mohol a mal ovplyvniť, ako aj na celkový dopad na moju osobu. List neobsahuje právne hodnotenie jeho konaní, neobsahuje odvolania sa na príslušne ustanovenia zákona v zmysle ktorého konal a prečo tak konal, ako konal. (...) List hodnotím ako účelový, v snahe zo strany porušovateľa zbaviť sa viny a zodpovednosti a zamedziť môjmu finančnému zadostučineniu. (...)“*

5. *Na výzvu ústavného súdu okresný súd oznámil, že súhlasí s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Sťažovateľ žiadal, aby „ústavný súd v tejto veci nariadil ústne pojednávanie, ktorého sa chcem zúčastniť aj ja“. Preto ústavný súd podľa § 30 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval danú vec na ústnom pojednávaní konanom 28. februára 2006 za prítomnosti sťažovateľa. Právny zástupca svoju neúčast' na pojednávaní písomne ospravedlnil. Taktiež okresný súd svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil a súhlasil s tým, aby sa konalo v jeho neprítomnosti. Sťažovateľ na otázku predsedu senátu, či súhlasí s tým, aby sa ústne pojednávanie konalo bez prítomnosti jeho právneho zástupcu, oznámil, že súhlasí a trvá na tom, aby konanie prebiehalo aj bez prítomnosti jeho právneho zástupcu.*

II.

Ústavný súd zo sťažnosti sťažovateľa a k nej pripojených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a zo spisu okresného súdu sp. zn. 16 C 2018/99 zistil nasledovný priebeh a stav konania:

A.

Sťažovateľ podal 26. novembra 1999 okresnému súdu „*Návrh na určenie právnych vzťahov a vydanie predbežného opatrenia*“, ktorým sa domáhal vyslovenia zániku jeho členstva v K. [(ďalej len „komora“) a aj zrušenia uloženého mu disciplinárneho opatrenia komorou] a prikázania komore pozastaviť všetky súdne a exekučné konania voči nemu.

Okresný súd 1. decembra 1999 vyzval sťažovateľa na uhradenie súdneho poplatku za návrh (výzva bola doručená sťažovateľovi 10. decembra 1999 a poplatok uhradený 14. decembra 1999).

Okresný súd 22. septembra 2000 vyzval sťažovateľa, aby v lehote 15 dní „*špecifikoval, ktoré súdne a exekučné konanie*“ má pozastaviť (výzva doručená 9. októbra 2000).

Komora sa 6. novembra 2000 písomne vyjadrila k návrhu.

Okresnému súdu bolo 7. novembra 2000 doručené „*stanovisko*“ sťažovateľa k výzve z 22. septembra 2000.

Okresný súd uznesením z 29. januára 2001 konanie o vydanie predbežného opatrenia zastavil. Proti uzneseniu podal sťažovateľ 6. marca 2001 odvolanie, v ktorom žiadal o vylúčenie zákonného sudcu a sudcov okresného súdu „*z rozhodovania tejto veci*“ a o jej prikázanie „*okresnému súdu v rámci iného kraja*“.

Okresný súd 6. marca 2001 vyzval sťažovateľa, aby „*v lehote 3 dní predložil jeden rovnopis odvolania...*“

Fotokópia odvolania bola na základe pokynu z 3. októbra predložená sudcom okresného súdu na vyjadrenie.

Okresnému súdu bola 8. apríla 2002 doručená z najvyššieho súdu sťažnosť sťažovateľa na postup okresného súdu pri vybavovaní jeho námietky, v ktorej súčasne namietal aj predpojatosť „*na Krajskom súde v Žiline*“.

V súdnom spise na l. č. 68 je odvolanie sťažovateľa z 3. marca 2001 proti uzneseniu z 29. januára 2001 (napísané písacím strojom).

Okresný súd 17. septembra 2002 predložil krajskému súdu sťažovateľovu námietku zaujatosti. Po vyjadrení sa sudcov krajského súdu bola sťažovateľova námietka zaujatosti predložená 3. októbra 2002 najvyššiemu súdu.

Krajskému súdu bolo 25. novembra 2002 doručené uznesenie najvyššieho súdu z 29. októbra 2002, ktorým vyslovil, že sudcovia príslušného senátu krajského súdu nie sú vylúčení.

Okresnému súdu bolo 10. marca 2003 doručené uznesenie krajského súdu z 31. januára 2003, ktorým bolo vyslovené, že sudcovia okresného súdu nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci (rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 9. apríla 2003).

Okresný súd uznesením z 21. mája 2003 uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť poplatok za návrh na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti a 26. mája 2003 vyzval odporcu (komoru), aby sa vyjadril k tomuto návrhu (vyjadrenie bolo predložené okresnému súdu 25. júna 2003, poplatok uhradený 6. júna 2003).

Okresný súd 7. augusta 2003 vyzval a 3. septembra 2003 resp. 25. septembra 2003 urgoval komoru ohľadom podania informácie, kto ich zastupuje v konaní (odpoveď bola doručená okresnému súdu 3. októbra 2003, v konaní sp. zn. 16 C 2018/99 ju bude zastupovať Dr. G. B. zo Ž.).

Krajskému súdu bolo 7. októbra 2003 predložené odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 29. januára 2001, ako aj jeho návrh na „*prenesenie miestnej príslušnosti*“ z okresného a krajského súdu na iný súd mimo Bratislavu a Banskej Bystrice.

Okresnému súdu bolo 12. novembra 2003 doručené uznesenie krajského súdu z 30. októbra 2003, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu z 29. januára 2001.

Krajský súd 12. novembra 2003 vrátil okresnému súdu bez rozhodnutia návrh sťažovateľa, ktorým žiadal „*preniesť miestnu príslušnosť súdu...*“ na odstránenie nedostatkov podania (komu navrhuje vec delegovať), s tým, že po ich odstránení bude potrebné predložiť návrh najbližšiemu spoločne nadriadenému súdu.

Okresný súd 19. novembra 2003 vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov podania.

Sťažovateľ 5. januára 2004 oznámil okresnému súdu, že „*právnym nástupcom odporcu, Komory komerčných právnikov SR, sa od 1. 1. 2004 stala Slovenská advokátska komora..., kde je miestne príslušný Okresný súd Bratislava I*“ .

Okresný súd 16. januára 2004 vyzval právnu zástupkyňu komory, aby predložila *originál plnej moci na zastupovanie Slovenskej advokátskej komory [(ďalej len „SAK“), opakovanie výzvy bolo vykonané 8. marca 2004]*.

Okresný súd 1. apríla 2004 vyzval SAK, aby sa v lehote 10 dní vyjadrila k návrhu z 26. novembra 1999.

Okresný súd 20. mája 2004 predložil sťažovateľov návrh na prenesenie miestnej príslušnosti na Okresný súd Bratislava I najvyššiemu súdu.

Okresnému súdu bolo 8. júna 2004 doručené uznesenie najvyššieho súdu z 25. mája 2004, ktorým nebolo sťažovateľovmu návrhu vyhovené.

Okresný súd 9. júna 2004 vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov petitu jeho návrhu z 26. novembra 1999 „*pod následkom odmietnutia podania*“ (sťažovateľ požadované predložil súdu 28. júna 2004).

Okresný súd uznesením z 21. októbra 2004 pripustil čiastočnú zmenu návrhu (a to v časti, v ktorej sťažovateľ žiadal určiť, že nie je komerčným právnikom). Ďalším uznesením z 21. októbra 2004 návrh sťažovateľa z 9. novembra 1999, ktorým žiadal vyhlásiť za neplatné disciplinárne rozhodnutia disciplinárneho senátu komory, odmietol.

Okresný súd 15. marca 2005 vyzval SAK na vyjadrenie sa k zmenenému návrhu.

Okresný súd 12. apríla 2005 stanovil termín pojednávania na 4. máj 2005. Účastníkov súčasne vyzval, aby predložili „*originály listinných dokladov, na ktoré sa odvolávajú*“. Upozornil ich tiež na možnosť predvedenia orgánmi polície, resp. uloženia pokuty v prípade bezdôvodného nezúčastnenia sa pojednávania.

Sťažovateľ 3. mája 2005 ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní (v tom čase bol účastníkom pojednávania v B.).

Okresný súd pojednávanie (pre neprítomnosť účastníkov) odročil na 7. jún 2005 (predvolanie bolo doručené účastníkom 9. a 13. mája 2005).

SAK podaním zo 6. júna 2005 navrhla, aby súd schválil dohodu medzi účastníkmi, že sťažovateľ nie je od 1. mája 1995 komerčným právnikom (súčasne predložila plnú moc z 2. mája 2005 pre advokátku JUDr. G. B. zo Ž.).

Na pojednávaní konanom 7. júna 2005 (prítomní sťažovateľ a právna zástupkyňa odporcu) bol schválený zmier – uzatvorený účastníkmi tohto znenia: *„Navrhovateľ nie je podľa § 11 ods. 1, pís. f) zák. č. 129/1991 zb. v znení zákona č. 149/1994 Zb. o komerčných právnikoch od 31. marca 1995 komerčným právnikom. Odporca nahradí navrhovateľovi trovy konania vo výške 1.000,- Sk...“* Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 28. júla 2005.

Súdny spis sp. zn. 16 C 2018/99 bol 28. novembra 2005 predložený ústavnému súdu k nahliadnutiu.

B.

K sťažnosti bola ako príl. č. 10 pripojená odpoveď podpredsedníčky okresného súdu č. k. Spr 2286/02 z 18. decembra 2002, ktorá na sťažovateľovu sťažnosť na prieťahy v konaní zo 14. októbra 2002 uviedla: *„Po prešetrení Vašej sťažnosti a oboznámení sa s obsahom spisu vo veci vedenej na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. 16C 2018/99 som zistila, že v danom prípade došlo k prieťahom v konaní, za ktoré sa Vám ospravedlňujem. Boli však spôsobené veľkým množstvom sporov, ktoré má pridelené na prejednávanie a rozhodovanie zákonný sudca. Za takéhoto dlhodobého pretrvávajúceho stavu nie je možné, aby konal vo všetkých veciach bez prieťahov. (...).“*

III.

1. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 2018/99 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého *„Každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prieťahov (...).“*

2. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Iba prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby neodstráni a nemôže odstrániť. Až právoplatným rozhodnutím, bez ohľadu na to, či vyznie v prospech alebo neprospech účastníka, sa vytvára právna istota. Preto pre naplnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby všeobecný súd o veci iba konal a nerozhodol

o nej s účinkami právoplatnosti a prípadne vykonateľnosti svojho meritórneho rozhodnutia. Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov sa naplní, ako to konštantne judikuje ústavný súd, spravidla až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadne svojich práv (napr. I. ÚS 41/02, III. ÚS 87/02 a ďalšie).

3. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom konania pred ústavným súdom je posúdenie, či v napadnutom súdnom konaní (prvé pojednávanie bolo nariadené až na 4. máj 2005), ktoré bolo ukončené 7. júna 2005 schválením súdneho zmieru, došlo k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

4. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 49/04). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v tomto prípade.

4.1. Pokiaľ ide o kritérium „zložitost' veci“, ústavný súd je toho názoru, že doterajšia dĺžka konania nebola v posudzovanej veci spôsobená jej právnou náročnosťou. Významný vplyv na dĺžku konania však mala „faktická zložitost'“ spôsobená jedným správaním sťažovateľa, ako aj postupom okresného súdu v predmetnom konaní (pozri nižšie body 4.2. a 4.3.).

4.2. Pri posudzovaní správania sťažovateľa v preskúmvanej veci ústavný súd konštatuje, že na celkovej dĺžke konania sa významnou mierou podieľal aj sťažovateľ:

- nedostatkami svojho návrhu, v dôsledku ktorých bol viackrát vyzvaný okresným súdom na ich odstránenie (napr. 22. septembra 2000, aby uviedol, ktoré súdne a exekučné

konania navrhuje zastaviť; 19. novembra 2003, aby oznámil, ktorému súdu navrhuje vec delegovať; 9. júna 2004, aby odstránil nedostatky petitu);

- neúspešným namietaním zaujatosti zákonného sudcu, okresného súdu a krajského súdu, ako aj „návrhom na prenesenie miestnej príslušnosti“ z okresného a krajského súdu na iný súd mimo Bratislavy a Banskej Bystrice.

V súvislosti s procesnými úkonmi účastníkov konania ústavný súd už vyslovil, že „využitie možností daných sťažovateľovi Občianskym súdnym poriadkom na uplatňovanie a presadzovanie jeho práva v občianskom súdnom konaní spôsobuje síce predĺženie konania, ale nemožno ho kvalifikovať ako postup súdu, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy“ (napr. II. ÚS 31/01). Zároveň „dĺžku konania, ktorá je dôsledkom úkonov jeho účastníkov alebo ich nečinnosti, nemožno považovať za dôvod na vyslovenie zbytočných prietahov“ (napr. II. ÚS 41/00). V súlade s uvedeným ústavný súd uzavrel, že správanie sťažovateľa významnou mierou prispelo k predĺženiu konania vo veci samej.

4.3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej občianskoprávnej veci, pričom zbytočné prietahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu.

Vychádzajúc z predloženej sťažnosti a k nej pripojených dokumentov, ako aj zo stanovísk účastníkov konania a na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd konštatoval zbytočné prietahy v období:

- od 14. decembra 1999 (zaplatenie súdneho poplatku) do 22. septembra 2000 (výzva sťažovateľovi), t. j. vyše 9 mesiacov;

- od 6. marca 2001 (odvolanie a námietka zaujatosti) do 17. septembra 2002 (predloženie spisu krajskému súdu), t. j. vyše 18 mesiacov;

- od 21. októbra 2004 (pripustenie čiastočnej zmeny návrhu) do 15. marca 2005 (výzva SAK na vyjadrenie), t. j. 5 mesiacov,

teda spolu v trvaní vyše 32 mesiacov, t. j. vyše 2 rokov a 8 mesiacov okresný súd nevykonal úkony smerujúce k rozhodnutiu v merite veci (resp. bol nečinný).

4.4. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4.5. V súvislosti s právoplatným ukončením veci schválením zmieru uzatvorenom medzi účastníkmi neprichádzalo v okolnostiach prípadu do úvahy rozhodnúť v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde o prikázaní konať vo veci bez zbytočných prietahov.

5. Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie (čl. 127 ods. 3 ústavy, § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

5.1. Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 600 000 Sk z dôvodu, že je „(...) presvedčený, že mám právo sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do mojich práv, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mi bolo dané primerané finančné zadosťučinenie v sume 600 000 Sk (slovom šesťstotisíc slovenských korún), t. j. cca 100 000 SK (slovom stotisíc slovenských korún) za každý rok prietahov v uvedenom súdnom konaní. Výšku náhrady navrhujem s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu mojich práv došlo, napr. viaceré moje choroby, ktoré mi vznikli v inkriminovanom období, majú trvalý charakter. (...)“

5.2. Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia základného práva sťažovateľa vrátane jeho podielu na

celkovej dĺžke konania (pozri body 4.1 až 4.3 tejto časti) považuje za primerané vo výške 30 000 Sk.

5.3. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2.

6. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

Vyhlásené v Košiciach 28. februára 2006